

SLUJBA LUI HRISTOS

Mulțumesc, frate Rush. Bună ziua, prieteni. Sunt foarte bucuros să mă aflu din nou în după-amiaza aceasta aici, de partea Evangheliei lui Isus Hristos, pentru a aduce Vestea bună că Isus a înviat din morți și trăiește și astăzi în mijlocul poporului Său, în Biserica Sa. Isus care a fost ieri, este Același și astăzi și în veci. El nu a dat greș niciodată, iar noi suntem foarte recunoscători pentru felul în care s-au desfășurat adunările din ultimele seri și pentru felul în care ne-a binecuvântat Domnul.

Au venit mărturii de la oameni care au avut tot felul de boli, de la oameni aflați în nevoi și așa mai departe care au fost vindecați chiar și în audiență. Unii dintre ei ne-au scris: „Aveam un copilaș care umbla în cârje, iar când am mers acasă i le-am luat și acum poate merge fără ele.” Vedeți? Eu nu pot vorbi întotdeauna despre tot ce se întâmplă, ci o fac doar din când în când. Am observat că acolo în spate este o Lumină; o văd uneori cum stă acolo, dar nu pot vedea nici Cine este și nici ce vrea să facă, de aceea stau și aștept până când Se mișcă în altă parte. Totuși, știu că oamenii sunt binecuvântați, iar aceasta mă face să-l fiu mulțumitor.

De obicei, în adunările de duminică după-amiaza am privilegiul de a vorbi din Cuvânt, deși nu sunt un predicator în sensul în care numiți voi pe cineva predicator. Eu am într-adevăr foarte, foarte puțină educație, dar Îl iubesc pe El și vreau să spun tuturor ceea ce știu că este Adevărat cu privire la El.

Știu că sunt printre noi, mulți dintre prietenii mei din Fort Wayne. Îmi amintesc că odată când am fost la o adunare în Fort Wayne, am întâlnit un bărbat care cunoștea foarte bine gramatica și care mi-a spus: „Frate Branham, gramatica ta este foarte slabă.”

„Așa este, domnule”, am răspuns eu. „Știu aceasta.”

„Vai, faci unele din cele mai grave greșeli!”

„Știu, domnule. Tatăl meu a murit, iar mama a rămas cu zece copii, așa că am fost nevoit să merg să muncesc. Am muncit toată viața și nu am nici o educație.”

„Oh, aceasta nu este o scuză, pentru că ești bărbat!” a spus el.

„Da, așa este.”

„Ai putea lua o carte de gramatică și să-ți șlefuiеști puțin gramatica!”

„Da, domnule”, am răspuns eu, „așa este, dar după ce am început să țin adunările...”

„Este păcat, fiindcă vorbești în fața a mii de oameni și folosești acele regionalisme.”

„Păi, se pare că înțeleg destul de bine limbajul meu.”

„Vreau să-ți spun că în seara aceasta ai făcut o greșeală foarte mare și mă simt îndemnat să te corectez.”

„În ordine, domnule”, am spus eu.

„Ai spus că toți oamenii care vin în seara aceasta la amvon...”

„Da, domnule, nu este corect cum am spus?”

„Ai greșit, pentru că ai spus „polpit” și nu „pulpit” cum este corect. Ar fi trebuit să spui „pulpit”. Oamenii te-ar aprecia mult mai mult dacă ai pronunța cuvintele corect și ai spune „pulpit”, adică „amvon” și nu „polpit”.”

„Frate drag, îți mulțumesc pentru intenția ta, dar la oamenii aceștia nu le pasă dacă eu spun amvon (pulpit) sau altfel; ei vor să le predic Evanghelia și să fac ceea ce scrie în Ea.” Așa este. Aceasta este tot.

Îmi amintesc că atunci când am fost ordonat prima dată în Biserica baptistă eram un tânăr predicator. Nădăjduiesc că sunt unii care aud aceste cuvinte. Fusesem ordonați predicatori și umblam cu Bibliile sub braț. Astfel, dacă mergeam pe stradă și mă întreba cineva: „Ești predicator?”, îi răspundeam: „Da, domnule.”, fiindcă îmi plăcea să fiu numit așa.

Aceasta îmi amintește de vremea când eram copil. Tata era un călăreț pe cinste, iar uneori era rănit deoarece călărea la întrecerile de cow-boy. Stăpânea foarte bine calul și era un călăreț foarte arătos fiindcă trăgea foarte bine și cu arma. Îmi amintesc că fiind copil îmi doream foarte mult să fiu ca el. Noi aveam un cal bătrân pe care îl foloseam la arat. Cred că mulți din cei care sunteți aici, veniți de la ferme, este adevărat? Deci știți cum arată un cal bătrân de arat. Era foarte bătrân, iar noi eram cu el. Seara târziu, tata voia să-l scot puțin afară și să-l călăresc fiindcă eu eram mai ușor. Noi foloseam ca adăpătoare pentru animale, un buștean scobit înăuntru. Ați văzut vreodată așa ceva? Cred că nu sunt singurul bărbat de la țară aflat astăzi aici, nu-i așa? Deci, aveam bușteanul acela și o pompă de apă pe care o foloseam ca să-l umplem. Eu îi luam pe frații mei mai mici și îi înșiram de-a lungul gardului de acolo, care era făcut pentru vite, umpleam bușteanul acela cu apă, iar după ce tata pleca să lucreze în altă parte, luam calul și îl lăsam să bea câteva înghițituri de apă. După ce bea apă, mergeam și luam șaua lui veche, câțiva scaieți pe care-i puneam sub ea, apoi legam cureaua și încălecam pe bătrânul cal.

Sărmanul era atât de bătrân și de obosit încât nici nu-și putea ridica picioarele de jos, așa că stătea acolo și necheza. Dar eu îmi luam pălăria, o fluturam înapoi și încolo și strigam: „Sunt un cow-boy adevărat!”, în timp ce toți frații mei stăteau acolo și mă admirau. Adevărul este că văzusem prea multe filme. Aceasta-i tot.

Mai târziu, când aveam nouăsprezece ani, i-am spus mamei că voi merge sus în Indiana, la Rezervația „Boy Scout” din Green Mills, ca să lucrez puțin acolo, dar de fapt am fugit de acasă și m-am dus în Vest, în Arizona. Când am ajuns acolo, mă gândeam: „Sunt falit, însă sunt un călăreț adevărat, așa că de ce să nu-mi fac niște bani?” Am auzit că se ținea o întrecere de rodeo cu cai, așa că m-am dus, mi-am luat o pereche de blugi și m-am interesat unde era țarcul în care erau aduși caii. Am privit, iar de-a lungul gardului am văzut un grup de cow-boy cu picioarele încovoiate și istoviți, așa că m-am gândit: „Acolo este locul meu!”

M-am urcat și eu pe gardul acela și am stat acolo. Ei aveau un cal pe care-l aduseseră acolo. Cow-boy-ul care voia să-l călărească, pășea în față, spunea cine este și ce călăreț faimos era... apoi, încăleca și trebuia să se țină în șauă cât ținea turul. În timp ce stăteam acolo, am văzut un individ care s-a urcat în șauă; era un individ mare, cu picioare lungi, și dădea impresia că era un călăreț bun. De îndată ce i-au dat drumul în țarc, calul a făcut două salturi, ca saltul unui pește, iar călărețul a căzut jos cu șaua cu tot; organizatorii au luat calul, iar ambulanța l-a luat pe călăreț deoarece sângele îi curgea pe urechi, pe nas, din ochi și pe gură.

După aceea, organizatorul concursului a venit la gardul pe care stăteau toți acei cow-boy care erau probabil călăreți, și a zis: „Îi dau cincizeci de dolari oricărui bărbat care va călări calul acesta timp de treizeci de secunde.” Aceea era problema, fiindcă n-a putut s-o facă nimeni... Toți au tăcut și au stat liniștiți, iar individul acela s-a oprit în fața mea și a zis:

„Domnule, ești călăreț?”

„Nu, domnule”, am răspuns eu. Am spus aceasta pentru că mi-am dat seama că

acela nu era bătrânul meu cal de acasă și că între cei doi cai era o mare diferență.

Deci, eu obișnuiam să merg din loc în loc și spuneam că sunt predicator. Dar într-o zi, când eram în St. Louis, Missouri, am întâlnit un predicator penticostal care se numea Robert Daugherty. Bărbatul acesta era într-o adunare care se ținea în cort și a predicat până când a rămas fără voce. Genunchii lui s-au încovoiat unul spre celălalt și abia mai putea respira. Îl puteai auzi de departe cum predica.

În timp ce stăteam acolo cineva m-a întrebat: „Ești predicator?” „Nu, domnule”, am răspuns eu. Vedeți? Mi-am dat seama că vechile mele căi baptiste nu puteau ține pasul cu ceea ce se petrecea în jur și că trebuie să fac cât mai repede, tot ce pot face mai bine.

Eu îl iubesc pe El și îmi place să am acest timp după-amiaza...

Serviciile de seară sunt întotdeauna pentru cei bolnavi. Când mă rog pentru cei bolnavi este o altă ungere, o ungere diferită. Atunci, în apropierea mea stă o Ființă îngerească și totul pătrunde într-o altă dimensiune.

Astăzi, când am luat masa la restaurant, cineva mi-a povestit cum a fost vindecat; cât a fost de bolnav și în ce stare îngrozitoare se afla, dar cât de bine se simte acum. Eu nu mi l-am amintit pe acest bărbat, dar altcineva mi-a spus că a venit de la o adunare din Houston. Era un om bătrân și avusese scleroză sau ceva la ficat. A fost bolnav timp ce treizeci de ani, dar acum povestea bucuros: „Frate Branham, în seara aceea, m-a părăsit fiecare părticică a celui rău!” Văd că este prezent aici. Vedeți? El a spus: „Fiecare părticică a bolii m-a părăsit.” Din ziua aceea, el a fost bine, iar când ne-am întâlnit, m-a întrebat: „Îți amintești de mine?”

Știți, sună ciudat când cineva spune: „Nu-mi amintesc”, dar eu nu spun aceasta numai așa, ci chiar nu îmi amintesc. Dacă veniți și-mi spuneți despre aceste lucruri, pentru mine este ca și cum le-aș fi visat. Cineva mi-a spus despre o femeie

paralizată care a fost vindecată aseară. Sincer, nu-mi amintesc; pare ca și cum aș fi visat ceva despre aceasta.

În după-amiaza aceasta, voi citi un text din Scriptură și voi vorbi puțin despre un subiect familiar. M-am gândit că în după-amiaza aceasta voi vorbi despre tema: „Luptând pentru credința care a fost dată sfinților”, dar dacă va fi cu voia Domnului, voi vorbi despre aceasta cu altă ocazie.

Acum aș vrea să citesc dintr-un loc destul de cunoscut din Scriptură, și anume, din Ioan 11, unde ni se spune despre un om care a înviat din morți. Credeți că Isus care l-a înviat din morți pe acest om, este Același și astăzi? El este Același, prieteni, El este Același Domn Isus.

După părerea mea, toată Biblia, toată desfășurarea ei este o povestire dramatică, ce a început în Eden, când cei doi oameni au fost alungați afară, și continuă cu crucea, care ne conduce înapoi. Este un tablou măreț pe care Dumnezeu l-a avut de la început în mintea Sa. Eu pot să mi-L imaginez pe Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, înainte de a exista Luna, stelele sau orice altceva; mi-L pot imagina în spațiul dinafară. Îl pot vedea cum a construit tot acest tablou în mintea Sa și a văzut cum va fi totul.

Pentru toate lucrurile pe care le-a făcut, El a vorbit Cuvântul, a spus doar: „Să fie...” și totul a început să vină la locul lui. Nu este El minunat? Apoi, vedem cum în marea Sa dragoste suverană, El a venit jos ca să-i salveze pe păcătoșii pierduți ca mine și ca tine. Eu nu pot înțelege și nu-i de mirare că poetul a spus:

„Dragostea lui Dumnezeu,

Cât de bogată, cât de curată!

De neînțeleas și puternică!

Va fi cântată mereu,

De îngeri și de sfinți.”

Acum vom citi din **Ioan 11.18-27**:

„Și, fiindcă Betania era aproape de Ierusalim, cam la cincisprezece stadii, mulți din iudei veniseră la Marta și Maria ca să le mângâie pentru moartea fratelui lor.

Când a auzit Marta că vine Isus, l-a ieșit înainte, iar Maria ședea în casă.

Marta a zis lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”

Isus i-a zis: „Fratele tău va învia.”

„Știu”, l-a răspuns Marta, „că va învia la înviere, în ziua de apoi.”

Isus i-a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?"

„Da, Doamne”, I-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”

Să ne plecăm capetele pentru o clipă.

Tată ceresc, stăm aici, de partea aceasta și așteptăm venirea Domnului și veșnicia... și ne gândim că în această audiență sunt oameni care nu L-au acceptat încă pe Preaiubitul Tău Fiu ca Mântuitor personal. Când am venit aici, am trecut prin parcuri și am văzut piscinele pline, femei îmbrăcate pe jumătate, care stăteau întinse prin parcuri, dezinteresate și nerealizând că trupul lor frumos, pe care îl adoră atât de mult, va fi mâncat de viermi într-una din aceste zile, iar sufletul lor va trebui să stea înaintea judecății lui Dumnezeu.

Doamne, Te rog să faci în după-amiaza aceasta ceva care să-i trezească pe oameni și să-i facă să realizeze că suntem aproape de sfârșit.

Îți mulțumim pentru ceea ce ai făcut pentru noi în săptămâna aceasta, pentru că le-ai dat surzilor auzul, pentru că șchiopii s-au ridicat și au umblat și pentru celelalte multe semne și minuni mărețe pe care le-ai făcut printre noi. Aceasta este puterea adevărată, infailibilă și desăvârșită a lui Dumnezeu care Se mișcă printre oameni în aceste zile din urmă.

Doamne, oamenii aceștia s-au adunat astăzi aici, sub acest acoperământ, ca să Ți se închine și să Te laude pe Tine. Doamne, mulți dintre copiii Tăi se descurajează când văd cum propășesc cei răi, dar ajută-i să privească la cuvintele pe care le-ai spus robului Tău David: *„Da, am văzut că cei răi înverzesc ca iarba, dar privește la sfârșitul celor răi.”* Vedeți? Acela vorbește. Ce va fi de ei în ziua când îngerul morții va veni în cameră, va începe să se facă întuneric și ei vor ști că trebuie să treacă

prin vale?

Doamne, binecuvântează-i pe copiii Tăi astăzi, mărește-le credința, binecuvântează sufletele lor și ajută-i să se bucure în Dumnezeuul mântuirii noastre. Vindecă-i pe cei bolnavi și lasă ca mulți dintre cei care stau aici și sunt bolnavi și în nevoi, să-L cuprindă pe Duhul Sfânt în inimile lor, iar credința lor să lumineze și să fie purtată până departe. Te rugăm aceasta, Tată. Ajută-mă și pe mine, slujitorul Tău nedemn și vorbește cum nu ai făcut-o niciodată înainte prin slujitorul Tău, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Hristos. Amin.

Știu că numerele de rugăciune vor fi împărțite de la ora șase, așa că va trebui să plecăm puțin mai devreme. Câți creștini sunt aici în după-amiaza aceasta? Să vedem. Păi, este minunat pentru că aproape toți sunt creștini, aproape sută la sută.

Textul pe care l-am citit în după-amiaza aceasta este în legătură cu slujba timpurie a Domnului nostru Isus Hristos. El tocmai devenise popular. Dacă L-ați urmărit, în primul an de lucrare, El a fost foarte popular, dar în al doilea an al lucrării Sale a avut loc o scădere, apoi L-au răstignit.

La început, totul era nou, totul era strălucitor. Toți veneau să-L vadă pe Omul acesta minunat care cunoștea gândurile oamenilor și făcea lucrurile pe care i le arăta Tatăl ca să le facă: orbii își căpătau vederea și surzii auzeau. Ei nu mai auziseră niciodată așa ceva, dar liderii religioși din acele zile au spus că El era un drac. Cred că stau prea aproape de microfon. Ei au spus că El era un diavol.

Desigur, oamenii procedează așa cum sunt învățați. Este în ordine? Este bine? În ordine. Nu vreau să vă asurzesc.

Așadar, ei au aflat că liderii lor religioși nu credeau în El și atunci a devenit foarte nepopular. Numai printre oamenii săraci era binevenit... Astfel, Biblia spune că

oamenii de rând Îl ascultau cu bucurie, dar cei care aveau un statut social înalt, mulți bani și multe din lucrurile acestei lumi, nu l-au acordat atenție. Doctorul Cutare sau Cutare spunea că El era un fanatic, un demon, așa că au stat departe de El și s-au dus cu propriile lor grupări. Păsările de același penaj zboară împreună. Așa este. Dar cei care credeau în El și care L-au iubit, erau cu El.

Într-una din acele familii era un bărbat care se numea Lazăr și surorile lui: Maria și Marta. Istoricii spun că Lazăr era un cărturar și că el scria și reedita copiile Legii. Știți cât era de strict lucrul acesta? Un singur semn diferit în Cuvânt ar fi dat un sens diferit, ceea ce înseamnă că totul trebuia să fie perfect. Astfel aceste scrieri trebuiau scrise de un bărbat cinstit, cu renume bun și sfânt, iar Lazăr era un om bun, cu o poziție religioasă bună.

Marta și Maria făceau lucruri de mână, se ocupau cu țesutul tapetelor pentru Templu și așa mai departe. Cei trei erau singuri pe pământ deoarece părinții lor muriseră. Cred că în acel timp murise și părintele adoptiv al lui Isus, iar Isus venise să locuiască cu ei. El a devenit atât de vestit încât lucrarea Sa s-a răspândit peste tot. Totul are vremea lui și orice lucru vine exact la timpul său. Credeți aceasta?

Dacă semănați grâul în toamna anului, Dumnezeu îl va face să răsară primăvara. Dacă semănați porumbul primăvara, toamna îl adunați. Orice lucru are timpul său, la fel ca viața Sa, care a avut un început, a avut partea ei cea mai bună și a avut și umbrele ei pe măsură ce apunea.

Fraților, slujbele noastre sunt la fel. Au începutul cu partea cea mai bună, apoi au partea din mijloc și urmează încheierea. Viața voastră firească începe ca și copil, urmează adolescența, apoi vârsta mijlocie și încheierea, finalul.

Asemenea soarelui care răsare în est și apune în vest, totul are un început și un sfârșit. De fiecare dată când Dumnezeu este gata să facă ceva pe pământ... Înainte de a trimite judecata, El trimite mila Sa, dar dacă omul nesocotește mila, nu mai rămâne decât judecata. Nu este acesta adevărul? Dacă nu acceptați mila,

atunci pentru voi nu mai rămâne nimic altceva decât judecata.

Așadar, înainte ca Dumnezeu să facă ceva, le arată oamenilor toate lucrurile mai dinainte. Eu cred că faptul că suntem astăzi aici, în Connersville este o preumbrire. Dumnezeu nu face lucrurile ca să se dea în spectacol, sau ca să fie un clown, pentru că El nu este un clown. El face totul cu un scop. Fiecare Cuvânt merge exact la locul Lui și nici măcar o iotă sau o virgulă nu poate da greș, ci este valabilă pentru totdeauna, așa cum scrie în Psalmul 119.89: „*Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri.*” Nimeni nu se îndoiește de El în ceruri. Noi muritorii suntem cei care ne îndoim de El, dar cei din ceruri Îl cred. Dacă Dumnezeu spune ceva, aceea este totul. „*Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri.*” Totul este deja stabilit.

Acum fiți atenți! A fost profețit că înainte de venirea lui Isus, care a fost vestit încă din grădina Eden, va veni Ioan Botezătorul. Acum aș vrea să fiți atenți la familia lui Zaharia care era un bărbat duhovnicesc, sfânt. În zilele acelea era o ocară să nu ai copii, așa că deși amândoi erau în vârstă, Zaharia și soția sa își doreau un copil. Astăzi este o rușine să ai un copil. Cât de mult s-au schimbat lucrurile! Acum, oamenii nu mai au timp să crească copii.

Eu spun numai ceea ce-mi spune Domnul, și vreau să vă spun că trăim într-o zi tristă, când oamenii au inventat mașina de spălat haine, mașina de spălat vase și alte aparate casnice și le-au dat femeilor acest timp liber pentru a sta în baruri și în alte locuri, așa că beau, fumează și umblă aiurea în toată țara. Așa este. Devin băgăcioase, leneșe, cu mult timp liber și nimic de făcut. Ar fi fost mai bine dacă rămâneți la perie și la felul cum obișnuia să spele și mama mea. Așa este. Și nu numai atât: la rândul lor, bărbații își programează timpul în așa fel încât să poată merge afară și să joace golf sau ceva de felul acesta, și să facă puțină mișcare ca să scape de grăsimea de pe ei. Ce păcat! Și în timp ce ei fac aceasta, restul lumii moare de foame. Credeți că nu vom fi condamnați pentru aceste lucruri? Cu siguranță că vom fi. Am fost în națiuni în care sărmanii copilași întindeau mâinile și cereau o bucată de pâine, în timp ce pe fețele lor murdare curgeau lacrimi fiindcă erau flămânzi. În America, uneori după-amiaza, jumătate dintr-o farfurie de opt dolari era aruncată la containerul de gunoi pentru a fi dată la câini. Fraților, va veni

vremea când Dumnezeu ne va face să plătim pentru acele lucruri.

Dar acest bărbat, Zaharia și soția sa Elisabeta erau oameni cinstiți și sfinți și se rugau tot timpul. Sosise timpul să se împlinească profeția care fusese dată cu șapte sute doisprezece ani în urmă, prin prorocul Isaia: „*Un glas strigă: „Pregătiți calea Domnului în pustie...”* (Isaia 40.3).

Priviți la roțițele profetice ale lui Dumnezeu! Exact în timpul când profeția aceea era gata să se împlinească, cealaltă roată zimțată era gata să ajungă și ea acolo. Isus va fi aici exact la timp și Biserica va merge sus exact la timp! Nimic nu va da greș, ci totul va fi exact cum a rânduit Dumnezeu.

Acum fiți atenți la oamenii aceștia! Dumnezeu a venit jos pe pământ, ca să privească în jur și să găsească un loc unde avea să aducă la suprafață împlinirea Cuvântului Său. Și El a găsit un om numit Zaharia, care era neprihănit. Întotdeauna Dumnezeu așteaptă să-i ia pe cei mici, lipsiți și alungați. De aceea Îl iubesc, fiindcă El m-a luat și pe mine. Vedeți? El îi ia întotdeauna pe cei săraci, pe cei smeriți în inimile lor, pe cei care doresc să învețe...

Așadar, El l-a găsit pe Zaharia care stătea cu credincioșie la postul său de datorie și aducea tămâie. În ziua aceea, când Zaharia a intrat în Templu ca să tămâieze, Îngerul Domnului stătea în partea dreaptă a altarului. Zaharia era deja în vârstă și soția lui trecuse de multă vreme de vârsta la care putea naște un copil, dar când a privit, Zaharia și-a dat seama că Îngerul acela era arhanghelul Gavril. Dumnezeu trimite mulți îngeri, deoarece fiecare dintre noi avem îngeri păzitori.

De altfel, Isus a spus: „*Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu, care este în ceruri.*” (Matei 18.10). Este adevărat? Fiți atenți ce faceți împotriva creștinilor, fiindcă ar fi mai bine să fiți aruncați în mare cu o piatră legată în jurul gâtului, decât să-l batjocoriți pe unul dintre ei! Fiți atenți! Înțelegeți?

El trimite mulți îngerii, dar când auziți că vine jos Gavril, să știți că este pe cale să se întâmple ceva important. Vedeți? La Zaharia a venit Gavril; Gavril a anunțat prima venire a Domnului Isus Hristos și tot Gavril va anunța și a doua Sa venire. Amin. El este arhanghelul care stă la dreapta Majestății Sale în slavă.

Preotul acesta stătea acolo și poate se ruga și legăna cădelnița în timp ce poporul se ruga afară. Deodată, s-a uitat și iată că acolo stătea arhanghelul Gavril. Ce simțământ! El i-a spus lui Zaharia că a primit trecere înaintea lui Dumnezeu și că rugăciunea lui a fost ascultată. Apoi a adăugat: „Când zilele slujbei tale se vor încheia, vei merge acasă, te vei împreuna cu soția ta și ea va naște un fiu!” Ce mesaj!

Fiți atenți ce a spus bărbatul acesta care era educat în cele bisericesti și știa că stă în prezența Îngerului: „Cum s-ar putea înfăptui așa ceva?” Cu alte cuvinte, el zicea: „Nu se poate! Soția mea are cincizeci de ani, iar eu am șaiszeci de ani. Am trăit cu ea de când era o copilă de optsprezece ani, iar acum a trecut de vârsta la care poate naște. Așa ceva este imposibil!” Priviți! Mie îmi place aceasta. Dumnezeu este hotărât să-Și împlinească Cuvântul! Duminica viitoare voi trece prin alegerea și chemarea făcută de El.

Observați! Îngerul a spus: *„Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ți vorbesc, și să-ți aduc această veste bună.*

Iată că vei fi mut și nu vei putea vorbi, până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor.” (Luca 1.19-20). Vedeți? *„Nevastă-ta, Elisabeta, îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.”*

Este cu adevărat ceva, așa-i? Acum fiți atenți! Credeți că Îngerul acela este mort? Nu, domnilor! El ne ascultă chiar în după-amiaza aceasta. Fiți atenți!

Primul lucru care s-a întâmplat cu ocazia vizitei Lui, este că oamenii care așteptau afară se întrebau de ce stătea Zaharia atât de mult înăuntru? Apoi, când a ieșit afară, „*nu putea să le vorbească; și au înțeles că avusese o vedenie în Templu. El le făcea semne într-una și a rămas mut.*” (Luca 1.22). Zaharia a mers acasă și totul s-a întâmplat întocmai cum a spus Gavril: Elisabeta a rămas însărcinată. Aleluia! Acest lucru fusese vestit de Cuvântul lui Dumnezeu și trebuia să se împlinească chiar dacă Elisabeta era bătrână și trecuse de mulți ani la menopauză.

Chiar și preotul acela s-a îndoit că se va întâmpla așa, deși avea multe dovezi că acest lucru se mai întâmplase și înainte. Vedeți? Deși avea acele exemple, el se îndoia că va fi așa și în cazul său.

Voi ziceți: „Văd că a fost vindecat și omul acela și omul celălalt, dar în ce mă privește pe mine, nu știu...” Vindecarea este și pentru tine. Voi ziceți: „Știu că omul acela este foarte fericit de când a primit Duhul Sfânt, dar în ce mă privește, mi-e teamă că vor râde vecinii de mine.” De ce vă interesează ce vor spune vecinii voștri? Dumnezeu nu face din voi un clown, ci face un sfânt! Ce spune Dumnezeu despre aceasta? Nu are nici o importanță ce spun vecinii, ci contează numai ceea ce spune Dumnezeu! Amin. Încep să mă simt deja religios. Așa este. Eu cred că Duhul Sfânt este în după-amiaza aceasta aici ca să-și binecuvânteze poporul.

Oh, noi l-am văzut pe Zaharia cum s-a îndoit de cele spuse, dar după un timp, Elisabeta a rămas însărcinată și a ascuns timp de șase luni că avea să nască un copil. Vedeți?

Să ne întoarcem puțin privirile spre un alt loc, de jos din Nazaret, cel mai rău loc din lume, mai rău decât Connersville, Jeffersonville sau oricare altul. Oh, era oribil!

Acum observați! Haideți să dramatizăm puțin. Să ne imaginăm că era luni. De obicei, aceasta este cea mai importantă zi a unei femei. Când eram acasă, trebuia să aduc apă pentru spălat și alte lucruri care erau necesare. Cred că este prezentă și mama aici. Cu câteva minute în urmă, l-am văzut pe fratele meu și cred că este

și ea. De obicei, trebuia să tai crengi de salcâm, să le aduc acasă și să fac focul cu ele, ca să fiarbă apa pentru spălat.

Îmi amintesc că mama obișnuia să facă și dulceață. Eu intram în casă transpirat pentru că după cum știți și voi, vara transpiram tare, iar când intram vedeam roșiile acelea galbene micuțe. Sunt foarte bune pentru gem. Dacă într-o dimineață rece puneți gemul fierbinte între doi biscuiți, vă asigur că sunt foarte buni. Ea pune gemul acela pe foc, iar eu îi ziceam: „Mamă, nu a fiert destul?” „Nu”, răspundea ea, „încă nu.”

Totul fierbea, așa că de peste tot ieșea abur.

„Nu ajunge, mamă?”

„Trebuie să clocotească bine, ca să fie în ordine.” Și adăuga: „Continuă să pui lemne pe foc până când gemul va clocoti bine!” Trebuia să facă niște bule, să clocotească, astfel încât să iasă tot aerul afară.

Cred că acesta este un tablou destul de bun, fiindcă îmi amintește de o adunare a Duhului Sfânt. Voi aduceți câteva lemne înăuntru și faceți foc până când fierbe totul. Așa este. Atunci sunteți gata pentru pecetluire. Înainte ca să modelați fierul, trebuie să-l încălziți bine, apoi îl puneți pe nicovală și îl loviți bine să scoateți scânteii și să obțineți ce vreți. Vedeți? Mai întâi de toate, Dumnezeu trebuie să încălzească adunarea, trebuie să vă întoarcă inimile spre El, pentru că numai atunci poate face ceva din voi, poate să vă modeleze în fii și fiice ale lui Dumnezeu, cu o credință curată și neperversă.

Acum fiți atenți! O pot vedea pe Maria cum venea acasă cu ulciorul cu apă pe cap, așa cum îl poartă femeile din Orient; o văd cum vine de la izvoarele virgine și merge în susul străzii pe care nu era nimeni. A luat-o pe scurtătură, ca să ajungă cât mai repede acasă, la o baracă mică ce era construită la capătul unei ulițe, unde

locuia împreună cu mama sa care era văduvă.

În ziua aceea de luni, care era ziua spălării, ea mergea pe drum și oricât era de rău orașul acela, Maria era fecioară și se încredea în Dumnezeu. Deodată, în calea ei a apărut o Lumină mare, iar în această Lumină mare era arhanghelul Gavril. Aleluia! Amin!

Nu vă temeți să spuneți „Amin”, pentru că „Amin” înseamnă „Așa să fie”. În ordine. Arhanghelul a stat înaintea ei și i-a zis: *„Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!”* Și a continuat: *„Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu.”* (Luca 1.28,30).

„Cum? Eu, care locuiesc în cel mai rău oraș din țară? O fată sărmană care locuiesc aici pe ulița aceasta? Eu am primit trecere înaintea lui Dumnezeu?”

„Da, tu ai primit trecere înaintea lui Dumnezeu.”

Salutul acestui Înger deasupra căruia era acea Lumină puternică a înspăimântat-o pe micuța fecioară. Vedeți, El a stat acolo și i-a zis: *„Plecăciune ție...”* Aceasta v-ar înspăimânta și pe voi și ar înspăimânta pe oricine.

Acum aș vrea să-L privim pe El pe măsură ce vorbea cu ea. Îngerul i-a spus: *„...ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus.”* (v. 31).

„Cum se va face lucrul acesta,” a întrebat Maria, *„fiindcă eu nu știu de bărbat?”*

Îngerul i-a răspuns: *„Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt*

te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”

Credeți aceasta? Dumnezeu este Duh.

Nu demult, am vorbit cu cineva care mi-a spus: „Doar nu crezi că este adevărat acest lucru, predicatorule!”

„Ba da, cred”, am răspuns eu.

„Privește! Iosif ieșea cu fata aceea și au avut o mică aventură împreună!” El era văduv și avea patru copii, iar bărbatul acela a continuat: „Eu cred că el se întâlnea cu fata aceea în ascuns și că au avut o cădere împreună. Tu nu crezi aceasta?”

„Nu, domnule, eu cred că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu fără prihană, născut din fecioară.”

„Cum este posibil așa ceva?”, a continuat el.

Atunci mi-am dat seama că bărbatul acela nu credea în Dumnezeu. El a continuat: „Frate Branham, așa ceva este împotriva tuturor legilor științei, este imposibil. Privește grâul și porumbul nici măcar nu pot crește fără polenizare. Nimeni nu se poate reproduce fără participarea celor două părți: partea masculină și partea feminină. Chiar și un pom trebuie să se nască și să crească, iar polenul este dus de către albine din floare în floare, făcând astfel polenizarea.” Și a mai zis: „Ceea ce mi spui tu este împotriva tuturor regulilor științei.”

„Dar El este Dumnezeu, Creatorul științei!” am răspuns eu.

„Așa ceva este pur și simplu imposibil!”

„Vreau să te întreb ceva.” i-am zis eu. „Tu crezi că există Dumnezeu?”

„Nu, domnule, eu nu cred că a fost o naștere din fecioară. Nu cred că a existat sau că va exista vreodată așa ceva. Tatăl lui Isus a fost bărbatul acela numit Iosif.”

Atunci i-am zis: „Vreau să te întreb ceva. Vrei să spui că este imposibil ca marele Creator Dumnezeu...”

„Nu există așa ceva!” m-a întrerupt el.

„Fii atent la ceea ce-ți spun. Crezi că a fost imposibil ca Dumnezeu Creatorul să-L aducă pe lume pe Copilul acesta? Tu admiți că El a avut o mamă pământească și eu admit aceasta de asemenea. Dar tu spui că este imposibil ca El să nu fi avut un tată pământesc.”

„Da, așa este.”

„Atunci vreau să-mi spui cum a ajuns aici primul om, care nu a avut nici tată, nici mamă? Fie că vorbim de mormoloc, de maimuță sau de orice altceva, cum au ajuns aici? Potrivit afirmației tale, ele ar fi trebuit să aibă atât tată, cât și mamă.”

„Așa este.”

„Atunci cine au fost părinții primului om?”

El nu mi-a răspuns până astăzi la întrebarea aceasta și nici nu va putea răspunde vreodată pentru că Acest Copil a fost creat de Dumnezeu. Da, domnilor. Eu cred că celula de sânge provine de la sexul masculin. Noi știm că acesta este adevărul.

Mulți dintre cei care sunteți prezenți aici, sunteți fermieri. Găina voastră poate face ouă toată vara, dar dacă nu s-a împreunat cu un cocoș, din acele ouă nu va ieși niciodată un pui. Așa este. Păsările își construiesc cuiburile în perioada aceasta, dar bătrâna mamă poate umple cuibul acela cu ouă, pentru că dacă nu a fost cu un mascul, nu va scoate niciodată un pui. Poate să le clocească toată ziua, să le întoarcă pe toate părțile și să facă tot ce va vrea, pentru că în cele din urmă va fi atât de slăbită încât nu va mai putea zbura din cuib și se va dovedi că totul este zadarnic pentru că în cele din urmă ouăle ei vor putrezi. Ele nu sunt fertile pentru că germele de viață vine de la mascul.

Aceasta îmi amintește de unele din aceste biserici reci și formale pe care le aveți pe aici: au un cuib plin cu ouă cocoloșite, unii fiind numiți diaconi... dar puteți strica acel cuib și să mergeți să obțineți altceva. De ce? Pentru că ei nu cred în vindecarea divină și nu cred în Dumnezeu. Ei n-au fost niciodată cu Masculul ca să aibă atingerea Vieții. Acesta este adevărul. Ar putea arunca tot cuibul acela și s-o ia de la capăt. Așa este. Nu contează dacă este diacon, nici cât de mult îl periați numindu-l într-un fel sau altul, nici dacă-l bateți cu mâna pe umăr, nici dacă numele voastre sunt trecute în registrul bisericii, voi sunteți morți în păcat și nelegiuire până când nu vă nașteți din nou. Da, domnilor. Acesta este adevărul.

Observați! Dumnezeu Tatăl, Duhul a preumbrit-o pe micuța fecioară. Astfel, Dumnezeu Tatăl, Creatorul tuturor lucrurilor, a creat celula de sânge în pântecul acelei femei care a dat naștere Fiului, Isus Hristos, Cortul lui Dumnezeu pe pământ. Amin. Aceasta înseamnă că noi nu suntem salvați prin sângele sexual, ci suntem salvați prin Sângele Creator, prin Sângele lui Dumnezeu Însuși.

Acesta este Sângele care a fost vărsat pe crucea de la Calvar. Iată de ce cred în salvarea și vindecarea divină: pentru că pe crucea de pe Calvar din venele Fiului a fost vărsat Sângele lui Dumnezeu însuși. Amin. De aceea, noi putem sta în fața

celor ce se opun și să le spunem: „Este adevărat!”

Dacă vă întoarceți la realitatea care stă la bază, la faptele de la bază, veți ști pe ce stați; veți ști că noi am fost salvați prin Sângele lui Dumnezeu.

Femeia aceasta micuță a fost foarte încântată. Aceasta este ce-mi place foarte mult la Maria. Amin. În loc să se îndoiască, cum a făcut predicatorul Zaharia, ea a spus simplu: *„Iată, roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!”* (v. 38). Ea nu a încercat să înțeleagă ceea ce i s-a spus, cum a făcut Zaharia. El a spus: *„Soția mea este bătrână”*, și a adus o mulțime de argumente ca acesta.

Priviți-o și pe Ana din Templu. Priviți-o pe Sara, etc. Multe dintre aceste femei bătrâne au avut copii prin binecuvântarea lui Dumnezeu. Vedeți? Ele au trebuit să creadă ceva ce nu se mai întâmplase niciodată.

Priviți ce-mi place la Maria: înainte ca ea să simtă viața aceea mică în trupul ei, înainte de orice simțământ fizic vizibil, înainte ca în trupul ei să se întâmple ceva, Maria a mărturisit că va avea un copil. Aleluia! Dumnezeu să ne dea mai multe „Maria” care să-L creadă pe Dumnezeu pe Cuvântul Său. Dumnezeu a spus aceasta prin Îngerul Său și nu conta ce mai avea loc în jur; indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea urma să aibă un Copil pentru că L-a crezut pe Dumnezeu pe Cuvânt. Amin.

Dacă am avea astfel de oameni în audiența din după-amiaza aceasta, nu ar mai fi nici un om bolnav printre noi. Credeți-L pe Dumnezeu pe Cuvânt și începeți să vă bucurați.

Maria s-a dus și a spus tuturor din jurul său: „Voi avea un Copil!”

„De unde știi că-L vei avea?”

„Așa a spus Dumnezeu.” Aleluia! Ea era o fecioară. Amin. Îmi place aceasta. În ordine. Maria L-a crezut pe Dumnezeu pe Cuvânt și a început să se bucure. Ea n-a putut să stea într-un loc, ci a trebuit să meargă și să spună cuiva. Vedeți? Oricine vine și intră în legătură cu Dumnezeu trebuie să meargă și să spună cuiva. Da, domnilor.

Îngerul i-a spus și despre Elisabeta, care era verișoara ei primară și astfel a trebuit să meargă la ea. Astfel, Maria a plecat din Nazaret, în Iudeea, în țara cu dealuri și a căutat-o pe Elisabeta, ca să-i povestească despre ceea ce avea să se întâmple cu ea. Ea știa că Elisabeta urma să fie mamă și că sarcina ei era cu șase luni mai mare. Așadar, ele urmau să aibă un timp de bucurie împreună.

O pot vedea pe Maria cum merge s-o întâlnească pe Elisabeta. Elisabeta a văzut-o de departe venind și a alergat s-o întâmpine. Maria a îmbrățișat-o și i-a zis:

„Elisabeta, sunt atât de bucuroasă să te văd!”

„Și eu mă bucur să te văd, Maria.”

Așa se bucurau ei când se întâlneau pentru că aveau dragoste unii pentru alții. Dar astăzi nu mai vedem aceasta, pentru că dragostea a dispărut aproape în întregime. Nu este îngrozitor lucrul acesta, fraților? Oamenilor nu le mai pasă la unii de alții. Odinioară când locuiam la țară, aveam ferma noastră, iar dacă cineva din vecini se îmbolnăvea, mergeam și îl ajutam să-și taie porumbul, îi tăiam lemnele și i le duceam acasă sau făceam orice avea nevoie ca să-l ajutăm. Astăzi, oamenii află numai din ziar că a murit vecinul lor. Ei nu știu nimic unul despre altul, pentru că dragostea frățească a dispărut. Este adevărat?

Zilele trecute eram cu soția mea pe stradă și ne-am întâlnit cu o femeie care o cunoștea pe soția mea. Astfel, când a ajuns în dreptul nostru, femeia a spus: „Bună!” Eu am întrebat-o pe soția mea: „I-ai răspuns femeii la salut?”

„Da”, a răspuns ea.

„Nu te-am auzit.”

„Păi, am privit-o și i-am zâmbit”, a răspuns Meda.

„Deci, ea a zis: „Bună!”, iar tu i-ai zâmbit. Nu-mi place aceasta!”

Cu altă ocazie, am încheiat o adunare pe care am ținut-o în Miami împreună cu fratele Bosworth, la care a participat și o ducesă. Femeia era undeva în partea din spate a cortului, iar fratele Bosworth mi-a zis:

„Frate Branham, ducesa care ne-a permis să ne adunăm în locul acesta, vrea să-ți strângă mâna.”

„Ea nu este cu nimic mai presus decât ceilalți oameni.” Înțelegeți? „Este o femeie ca oricare alta.”

„I-am spus că nu poate vorbi cu tine, dar când vom trece pe lângă ea, poate să-ți strângă mâna.”

„Aceasta este la latitudinea ta, frate”, i-am răspuns eu.

Astfel, după încheierea serviciului din după-amiaza aceea, m-au dus în spate unde era ducesa, iar ea era îmbrăcată cu atâtea haine cât ar încăpea într-o cutie cu aspirină.” Avea o pereche de ochelari care erau puși într-un băț și pe care-i ținea așa. Voi știți cum sunt ochelarii aceia, iar ea îi tot apropia de ochi și privea prin ei în timp ce se apropia. Venea cu capul ridicat și avea tot brațul plin de brățări și

cercei care atârnavu în jos ca și scărița care atârnavă de șaua calului... Când a ajuns în dreptul meu, a zis: „Tu ești doctorul Branham?”

„Nu, doamnă, eu sunt fratele Branham”, am răspuns eu.

„Ei bine, sunt încântată să te cunosc, doctore Branham.” Mi-a întins o mână mare și grasă, iar eu am apucat-o și i-am zis:

„Ai venit aici ca să te recunosc când te voi vedea din nou?”

Vedeți, avea toate acele lucruri pe ea, dar acelea nu înseamnă nimic. Sunt doar niște prostii. Cine sunteți voi de fapt? Umblați îmbrăcați cu o haină de cincizeci de dolari și cu nasul pe sus fiindcă vă credeți cineva, iar dacă ar ploua, v-ați îneca. Dar în realitate, sunteți doar câteva grame de murdărie. De ce spun aceasta? Pentru că dacă sufletul vostru nu este salvat, sunteți pierduți, nu aveți nici o altă cale de ieșire. Vedeți? Dar aceasta este lumea de astăzi.

„Oh”, ziceți voi, „noi suntem cineva și aparținem undeva!” Apoi vă amuzați și-i numiți pe credincioșii adevărați „holly-rollers”. Oh, vai!

O pot vedea pe Maria cum aleargă și o cuprinde în brațe pe Elisabeta, apoi îi zice: „Oh, Elisabeta, sunt atât de bucuroasă să te văd!” Ea știa că Elisabeta urma să fie mamă, așa că a adăugat: „Am auzit că vei fi mamă.”

„Așa este Maria, dar sunt foarte îngrijorată.”

„De ce?”

„Sunt șase luni de când sunt însărcinată, dar pruncul din pântecul meu nu are viață”. Acest lucru nu este anormal la două sau la trei luni, dar ea a spus:

„Sunt îngrijorată pentru că au trecut șase luni și copilul nu a mișcat deloc.”

„De ce să fii îngrijorată?” a zis Maria și a adăugat: „Eu nu m-aș îngrijora pentru că Îngerul mi-a spus că vei fi mamă. Îngerul Domnului mi s-a arătat și mi-a spus că voi naște un Fiu, fără să cunosc vreun bărbat, și că Îl voi numi „Isus”.”

De îndată ce buzele ei muritoare au rostit Numele „Isus”, copilașul mort din pântecul Elisabetei a primit Duhul Sfânt și a început să tresalte și să sară în sus de bucurie. Așa este.

Fraților, dacă simpla pronunțare a Numei Său a făcut ca un copil mort să tresalte de bucurie în pântecul mamei lui, ce ar trebui să se întâmple cu o Biserică născută din nou? Vedeți ce a făcut Numele lui Isus când a fost pronunțat pentru prima dată de niște buze omenești?... Amin. Dar acum? Vorbim despre demoni care țipă și ies afară, de păcătoși care plâng și se căiesc... Voi trebuie să respectați acest Nume, să-L credeți și să vă smeriți, apoi veți avea putere prin El și Dumnezeu vă va da totul.

Elisabeta a spus:

„...cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pântec de bucurie.” (Luca 1.44). Vedeți? Duhul Sfânt a venit peste mama aceea și ea a spus:

„Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?”

Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în

pântece de bucurie.”

Vorbim despre ceva nou, despre a striga prin Duhul. Aceasta este cea mai veche religie, religia mai veche decât lumea. Astfel, Dumnezeu l-a întrebat pe Iov:

„Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere...

...atunci când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?”

Vedeți? Aceasta s-a întâmplat cu mii de ani înainte de întemeierea lumii. Deci, avem o carcasă nouă, dar sunt aceleași lucruri vechi, care au mai fost cândva. Cu siguranță! Deci, ea a strigat de bucurie atunci. Ce timp!

Ce fel de copil avea să fie Ioan după nașterea sa? Îl văd venind din pustie, dar nu cu gulerul întors și mâncând pui fripți de trei ori pe zi. Nu, domnilor. Ioan avea o piele de oaie înfășurată în jurul mijlocului și o curea din păr de cămilă, dar predica pocăința, Îl predica pe Hristos.

Fraților, când Hristos, Dumnezeul cel viu este adus la realitate în fața oamenilor și predicat în toată simplitatea și puterea Sa, provoacă multă neliniște printre națiuni. Întotdeauna a fost așa. Cu siguranță! Puterea lui Dumnezeu a fost întotdeauna, în toate epocile, cu poporul Său.

Aseară am vorbit despre copiii lui Israel, despre faptul că atunci când au ajuns la Cades-Barnea, au fost confuzi, dar Dumnezeu a făcut o cale pentru ei.

Când au fost la Marea Roșie, Dumnezeu a despiciat-o înaintea lor. Priviți! Când au ieșit din țara aceea, nu au avut decât un coș cu pâine pe care-l purtau pe cap.

Vedeți? Voi nu trebuie să așteptați până când scăpați de toată răutatea, ci veniți așa cum sunteți. Dar voi ziceți: „Păi, voi veni când voi scăpa de aceasta sau de aceea!” Veniți acum! Veniți așa cum sunteți.

Aș vrea să mai observați ceva! Când au trecut pe partea cealaltă, pâinea li s-a terminat, dar Dumnezeu Se îngrijește întotdeauna să aibă o cale. Pot să-l văd pe profet cum a ieșit afară și s-a rugat când poporul s-a dus la culcare, iar în dimineața următoare, când s-au trezit, au privit în jur și iată că pretutindeni, pe toată întinderea pustiei era căzută mana care semăna cu o promoroacă. Avea gust de miere și de turtă dulce, iar ei au ieșit, au cules-o și au început s-o mănânce. Oh, a fost ceva minunat!

Ei s-au bucurat pe tot parcursul călătoriei lor de ea, și este o preumbrire frumoasă a Manei noastre de astăzi. Gândiți-vă că Dumnezeu a răspuns la nevoia lor de hrană și toți au spus că mana aceea avea același gust ca mierea din stâncă. Ați gustat vreodată Mana cerească ce vine jos de la Dumnezeu? Este mai dulce decât orice miere pe care am gustat-o vreodată.

Primul lucru pe care-l vedem după ce a căzut mana, este că poporul nu s-a gândit că trebuie să adune o anumită porție, ci au crezut că trebuie să adune atât de multă încât să le ajungă pentru un timp cât mai îndelungat. Acesta este felul în care gândesc oamenii și acum: ei cred că dacă merg la biserică la Paști, le este suficient până anul viitor.

Cu puțin timp în urmă, un predicator dintr-o mare biserică evanghelică, mi-a spus: „Reverend Branham, la Paști, eu îi spun întotdeauna poporului meu: „Crăciun fericit și un An Nou fericit! Fac aceasta pentru că știu că nu-i voi mai vedea până anul viitor.”

Știți de ce fac aceasta? Poporul a încercat să facă aceasta și atunci, în trecut, dar au aflat că trebuiau să ia o măsură nouă de mană în fiecare zi. Cei care au încercat să adune mai multă, au constatat că se strica. Viermii pătrundeau în ea și nu mai

era bună.

Aceasta este problema cu multe din experiențele noastre de astăzi, chiar și cu penticostalii: sunt pline de viermi. Este vremea să ne scăpăm de ei! Vedeți? Nu contează ce am făcut cu treizeci de ani în urmă ci, ce facem astăzi? Ce facem acum? Cum este experiența mea cu Dumnezeu astăzi? S-a stricat... Ei spun: „Acum treizeci de ani am avut o experiență minunată!” Dar acum? „Păi, L-am crezut pe Domnul în urmă cu mult timp.” Dar acum? Acum cum stați?

Fiți atenți, fiindcă îmi place aceasta. Ei au spus despre mană că avea gust de miere. Aceasta îmi amintește de David, care era păstor. Păstorii din vremurile străvechi, obișnuiau să poarte o traistă mică pe umăr, iar în ea avea miere. Mâncau și ei din acea miere, dar dacă se îmbolnăvea vreo oaie, mergeau la o piatră de calcar, luau puțină miere și o puneau pe acea piatră. Apoi ducea oaia bolnavă acolo și o lăsa să lingă mierea aceea. Oaia o lingea până când se termina, dar o dată cu mierea aceea lingea și piatra de calcar și astfel era vindecată.

Fraților, aceasta îmi amintește că și eu am în după-amiaza aceasta o traistă plină cu miere pe care o voi pune pe Stânca Isus Hristos, iar voi, oilor bolnave, sunteți chemate să o lingeți fiindcă în felul acesta Îl veți găsi pe Hristos. Amin. Eu nu o voi pune pe o biserică, ci o voi pune acolo unde îi este locul: pe Hristos Isus, acolo unde este puterea voastră de vindecare și de salvare. Iar voi, oilor bolnave, grăbiți-vă să lingeți și veți vedea că vă veți tămădui foarte repede.

Pe Stânca Hristos, ele ling, ling, ling, Și cu cât ling mai mult... Este ceva în legătură cu Stânca aceasta care are leacul în Sine.

În vremurile străvechi, oamenii aveau un fel de piatră numită „piatra nebună”. De fiecare dată când era mușcat cineva de un câine turbat, era luat și dus la o astfel de piatră ca să i se aplice pe rană. Dacă piatra i se lipea de rană, omul se făcea bine, dar dacă piatra nu se lipea de rană, omul acela murea.

Eu știu o Stâncă, o Stâncă de veacuri la care poate veni orice persoană care este bolnavă de păcat sau bolnavă fizic, și de care se poate lipi sau ancora și pe care o poate simți.

Dumnezeu a promis că vă aduce la calitățile vindecătoare ale Calvarului, care curg din Stânca Hristos Isus și care va vindeca fiecare persoană bolnavă de aici, care-l va întregi pe cel păcătos și va aduce bucurie celor căzuți.

Ceea ce ne trebuie astăzi, fraților, în această țară, nu este o adunare religioasă, fiindcă adunări avem pretutindeni. De curând, a trecut prin țară un evanghelist foarte bine cunoscut în bisericile nominale. El s-a dus la Boston și în alte biserici și a spus: „Într-o perioadă de șase săptămâni, am avut douăzeci de mii de convertiți.”

Ce a urmat? Un grup de credincioși și de predicatori s-au dus înapoi, să-i viziteze pe proaspeții convertiți, dar cam după două luni de la evanghelizare, n-au mai putut găsi nici douăzeci. De ce? Pentru că nu au mers destul de departe. Problema este că ei nu s-au lipit de El. Aceasta este problema. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o trezire de modă veche ca a lui Pavel și Biblia Duhului Sfânt predicată din nou în biserică. Așa este fratele și sora mea.

Aceasta îmi amintește de zilele când eu și fratele meu eram copii. Într-o zi eram afară, la un pârâu și am găsit o broască țestoasă bătrână. Voi știți cum sunt broaștele țestoase din Indiana: sunt foarte caraghioase cum își mișcă picioarele când merg. Mi s-a părut cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut. Când am văzut broasca, am alergat la ea. Fratele meu a zis: „Ptiu!”, iar broasca s-a retras repede în cochilia ei.

Aceasta îmi amintește de mulțimea oamenilor care nu cred în vindecarea divină. Lăsați numai să vină în oraș o campanie de vindecare și ei vor spune imediat: „Să nu mergeți acolo și să nu aveți nici o legătură cu grupul acela de holly-rollers.” Vedeți? Iată!

Astfel, i-am zis fratelui meu: „Așteaptă puțin s-o fac să se miște!” Apoi, am rupt o crenguță dintr-un copac și am pus-o pe ea. Nu i-a căzut bine, dar nici n-a ieșit afară.

Vedeți? Voi puteți să-i bateți pe aceștia cât vreți, fiindcă pur și simplu nu vor accepta nimic.

Atunci am zis. „O voi face să iasă!” Am luat-o, am dus-o la pârâu și am pus-o în apă. S-au ridicat doar câteva bule și aceasta a fost tot. Fraților, puteți să-i tot botezați într-un fel sau altul, sus și jos, de trei ori, de patru ori, sau cum vreți voi, dar ei vor intra în apă ca păcătoși uscați, și vor ieși păcătoși uzi.

Știți ce am făcut? Am făcut un pic de foc și am pus-o deasupra lui. Atunci s-a mișcat. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, nu sunt membri noi într-o biserică, nici dispute referitoare la botez, ci avem nevoie de Duhul Sfânt și de Foc, fiindcă El va face ca fiecare biserică să se miște.

Luați Duhul Sfânt înapoi în biserică! Puneți înapoi în biserică slujbele: apostoli, proroci, învățători și așa mai departe, puneți-i la locurile lor și lăsați ca Duhul Sfânt să Se reverse peste acea biserică, iar atunci veți vedea ce va avea loc: cu siguranță, vor urma semne și minuni. Sigur că da.

Știu că mă credeți nebun și că mă veți numi „holly-roller” după ce am spus aceasta, dar puteți începe s-o faceți chiar de acum. Poate că sunt, dar dacă v-ați simți și voi așa cum mă simt eu acum, ați face la fel ca mine.

Observați! Dumnezeu a făgăduit că Își va binecuvânta poporul. Înainte de a încheia acest subiect, știți ce cred eu despre mana aceea? Era un simbol. Toate lucrurile din Vechiul Testament sunt un simbol pentru Noul Testament. Astfel, vedem că acolo, Duhul Sfânt a turnat mana jos pe pământ și că ea nu a încetat niciodată, ci i-a condus pe tot parcursul călătoriei, până când au intrat în țară.

Fiți atenți! Mana a continuat să cadă. Moise i-a spus lui Aaron să meargă și să ia câțiva omeri din acea mană și s-o pună în Chivotul din Sfânta Sfintelor, pentru ca fiecare preot care vine în slujbă să poată mânca o bucățică din acea mană originală care a căzut la început. Mana aceea nu s-a stricat niciodată pentru că era în Sfânta Sfintelor. Astfel, fiecare preot care intra în slujbă, care era rânduit și confirmat ca preot, putea să ia o bucățică din acea mană și s-o mănânce. Astfel, el avea o mostră din mana originală care a căzut la început.

Mana aceasta este un simbol al Duhului Sfânt. Când Dumnezeu a turnat binecuvântările asupra poporului, în ziua de Rusalii... O sută douăzeci de credincioși erau încuiați în odaia de sus: bărbați, femei și copii, și așteptau în rugăciune. Și dintr-o dată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, a umplut toată încăperea unde erau ei și niște limbi ca de foc s-au împărțit peste fiecare dintre ei. Ce era aceasta? Ei au fost umpluți cu Duhul Sfânt, așa că au ieșit pe străzi și au pus mărturie despre cele întâmplate, slăvind-L pe Dumnezeu.

Acum fiți atenți! Aceasta este Mana noastră care trebuie să poarte Biserica Duhului Sfânt de-a lungul epocilor, până la venirea lui Isus. Aleluia! Învățătorilor care nu știți, pentru cât timp este valabil acest lucru? Când au ieșit afară clătându-se și au început să vestească experiența Evangheliei depline la ecleziaștii de afară, religioșii aceia au spus: „*Oamenii aceștia sunt beți!*” Vă puteți imagina?

Ascultați-mă, prieteni catolici și voi toți ceilalți. Binecuvântata fecioară Maria era printre ei. Și dacă Dumnezeu nu a lăsat-o pe ea să meargă în Împărăția lui Dumnezeu până când nu s-a umplut atât de mult cu Duhul Sfânt încât a ajuns să se poarte ca o femeie beată, cum credeți că veți intra voi altfel? Gândiți-vă că Biblia a spus că Maria era acolo. Însăși mama lui Isus Hristos a trebuit să meargă la Ierusalim ca să fie atât de umplută cu Duhul Sfânt, încât se clătina ca și cum ar fi fost beată. Amin. Acesta este Adevărul! Aceasta este Biblia!

După ce au fost umpluți cu Duhul Sfânt, micuțul laș Petru, s-a urcat pe o cutie de carton sau pe un butuc, în timp ce oamenii adunați râdeau de ei și ziceau: „Uitați-vă la grupul acela de holly-rollers”. Priviți cum se clatină ca și cum ar fi beți.” Ei se

clătinau. Dacă ați văzut aceasta la vreuna dintre adunări, este minunat. Așa este.

Uitați-vă la Moise, fiindcă el este o umbră, un tip al acestor lucruri. După ce au trecut prin Marea Roșie și au ajuns pe partea cealaltă, Moise s-a uitat înapoi și i-a văzut pe toți conducătorii înecându-se... Este exact simbolul nostru, al celor care venim prin Sângele lui Hristos, care curăță prin puterea de sfințire și ne pune deoparte de păcat, iar noi privim înapoi și vedem fumatul, băutul, petrecerile și toate lucrurile lumii, ale vieții de jos, moarte, înecate în Sângele lui Hristos. Când a văzut aceasta, Moise și-a ridicat mâinile și a început să cânte în Duhul. Prorocița Miriam a luat o tamburină și a început să danseze de-a lungul malului bătând din ea. Toate fiicele Israelului au urmat-o bătând din tamburine, cântând și dansând. Dacă aceasta nu este una din adunările de modă veche ale Duhului Sfânt, atunci nu am văzut niciodată una cântând și dansând în Duhul. Amin.

Uitați-vă, fraților! În timp ce ei trăiau acel eveniment măreț, cei de pe margine îi batjocoreau, râdeau și se amuzau pe seama lor. Dar Petru s-a urcat pe o cutie sau pe un ciot și a zis:

„Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele!

Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi (și birturile nu sunt încă deschise).

Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel...” (Fapte 2.14-16).

Fraților, dacă ceea ce avem noi aici nu este ce aveau ei acolo, atunci vom ține adunarea aceasta până când Îl vom primi. Amin.

„Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel:

„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri!

Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci.

Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum;

soarele se va preface în întuneric, și luna, în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.

Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (v.16-21).

Când au auzit aceste cuvinte, ei au fost străpunși în inimile lor și au zis:

„Fraților, ce să facem?”

Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.”

Ce este aceasta? Mana. Avem cupa plină „și este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” (v. 37-39). Toți cei care vor să primească Duhul Sfânt, vor primi aceeași Mană. Cum? Ei nu vor primi ceva care seamănă cu Duhul Sfânt, ci își vor umple gura și inima cu Mana originală care a venit jos în ziua de Rusalii, fiindcă Dumnezeu o dăruiește fiecărei generații. Aleluia! Amin! Și aduce aceleași rezultate: clătinarea ca și cum ar fi beți, umplerea cu Duhul Sfânt, semne și

minuni. Amin. Acum mă simt religios!

Vedeți cum a binecuvântat Dumnezeu, cum a făgăduit că va veni jos? Pentru cine este această făgăduință? *„Pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”* Pentru Connersville, Indiana, sau oriunde ar fi, câtă vreme Dumnezeu face chemarea, mai dă fiecărui preot... Suntem noi preoți? Noi suntem *„o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui,”* și: *„aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.”* (1Petru 2.9; Evrei 13.15).

În după-amiaza aceasta sunt „beat” din nou. Știți de ce? Pentru că tocmai am ajuns în Canaan și mănânc din acești struguri noi. Amin. Aceasta îți dă „beție”. Oh, este adevărat! În ordine.

Oh, ce fel de copil a trebuit să fie Ioan, încât a primit Duhul Sfânt și a sărit în pântecul mamei sale înainte ca să se nască! El nu avea să fie un fățarnic, ci avea să fie cum a spus Dumnezeu, așa că a venit și a predicat prin Duhul Sfânt. Trebuie să mă grăbesc pentru că timpul meu se scurge foarte repede.

Acum încep să mă simt foarte bine. Dar priviți! El a făcut aceasta pentru puțin timp, pentru că a venit Isus. Noi știm cu toții cum s-a născut El și cum a fost slujba Sa. Vom ajunge repede la text. Priviți-L venind!

Primul lucru care s-a întâmplat este că El a devenit atât de popular, încât a trebuit să plece din casa lui Lazăr. Dar când a părăsit casa aceea, au intrat acolo boala și necazul. Când Dumnezeu părăsește casa voastră, acolo intră necazul și boala. În cazul acesta, El nu a plecat pentru că a fost dat afară sau pentru că a fost forțat să plece, ci a plecat pentru că a avut o vedenie în care a văzut că Dumnezeu îl trimitea în altă parte. Și ce s-a întâmplat atunci? Lazăr s-a îmbolnăvit. Vă puteți imagina criticile celor din Ierusalim? Ei ziceau: „Unde este Prietenul lui? Unde este Vindecătorul divin?”, „Au trimis după El, dar le-a ignorat chemarea!” Vedeți?

Voi ziceți: „Am trimis după păstor, dar el ne-a ignorat și nu a venit. Ce vom face? Oh, slăvit să fie Domnul, nu voi mai sta lângă păstorul acela, ci voi merge și mă voi alătura „Adunărilor lui Dumnezeu”, mă voi alătura grupului acela sau celuilalt!”

Acesta este motivul pentru care nu puteți ajunge nicăieri. Așa este. El nu mi-a spus niciodată să spun aceasta, dar dacă nu puteți avea încredere în păstorul vostru, scăpați-vă de el, fraților! Păstorul vostru vă poate ajuta numai dacă aveți încredere în el, numai dacă îl credeți! Credeți că este un om al lui Dumnezeu! Uneori, el nu poate veni când pocniți din degete și nici nu trebuie să facă aceasta, deoarece el trebuie să facă ceea ce-i spune Dumnezeu și să-L urmeze pe El. Așa este.

Ei au trimis din nou după Isus, și au mai trimis o dată, dar El a mers mai departe. Ce situație! Lazăr s-a îmbolnăvit foarte tare și a murit, iar ei l-au luat, l-au îmbălsămat și l-au pus în mormânt. Isus știa că Lazăr murise, așa că le-a zis ucenicilor Săi... Voi cunoașteți povestea. Iată-L că Se întoarce în Ierusalim și îi pot auzi pe unii cum spun:

„Am auzit că holly-roller-ul acela, Vindecătorul acela divin este pe punctul să sosească aici. Lazăr este mort de-a binelea, dar dacă El ar fi fost aici, cu siguranță l-ar fi vindecat.”

Dar micuța Marta... mie îmi place de ea. Dacă ați observat, ea a fost foarte prinsă de lucrurile din jur, în timp ce Maria stătea numai la picioarele lui Isus. Dar credința ei avea să dea roade acum, așa că iat-o cum se grăbește să plece înaintea Lui, pentru că a auzit că vine Isus.

Pot să mi-i imaginez pe critici cum îi zic: „Unde te grăbești? Presupun că te duci să-L întâlnești pe El, dar ce mai poate face acum?” Dar Marta nu le-a dat nici o atenție, ci a continuat să meargă mai departe și a ajuns în fața Lui. În mod normal, ea ar fi avut dreptul să-L mustre puțin și să-l spună: „De ce nu ai venit la fratele meu? De ce nu ai venit când Te-am chemat? Noi am părăsit biserica, am părăsit tot; i-am părăsit pe preoții noștri și Te-am urmat împotriva voii lor. Te-am ținut în

casa noastră, din banii noștri; Te-am hrănit cu mâncarea noastră, Te-am îmbrăcat cu hainele noastre, iar când fratele nostru era bolnav, am trimis după Tine, dar Tu ne-ai întors spatele și ai mers mai departe!”

Toate acestea ar fi fost adevărate, dar dați-mi voie să vă spun ceva, fraților! Atitudinea voastră față de oricare dar divin, felul în care vă purtați înaintea Lui, determină ce veți primi! Problema este că voi veniți înaintea lui Dumnezeu în mod greșit. Marta a alergat înaintea Lui, a căzut la picioarele Sale și l-a zis: „Doamne, (Aceasta era El), *dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit.*”

Oh, îmi place aceasta! Ea știa că Acela era Fiul lui Dumnezeu și cred că a înțeles și a primit aceasta când a citit povestea sunamitei din Biblie.

Sunamita nu avea copii, dar Elisei a binecuvântat-o și a născut un fiu. Când micuțul avea zece sau doisprezece ani, într-o zi a suferit un atac. Astfel, în ziua aceea, pe la ora unsprezece, a început să strige: „Capul meu, capul meu!” Tatăl l-a trimis acasă, dar pe la amiază a murit în brațele mamei sale. Femeia construisese în casa ei un loc micuț în care să poată locui profetul. Vă rog să fiți atenți la aceasta mamă, la cât de cuviincios a acționat ea! Biblia spune că a luat trupul neînsuflețit al copilului, l-a dus în odaia profetului și l-a pus pe patul său: a fost un loc bun în care să-l așeze. Apoi a zis: „Înșeuai un catâr, mergeți înainte și nu vă opriți până nu vă spun eu!” Îmi place aceasta.

Soțul ei i-a zis: „Unde te duci? Nu este nici lună nouă, nici Sabat, deci profetul nu va fi acolo!” Dar ea i-a răspuns: „Fii pe pace, totul va fi bine.”

Voi știți că Dumnezeu nu le descoperă totul profeților Săi. Astfel, Elisei stătea sus, în peștera sa, iar când a privit în vale i-a zis lui Ghehazi: „Iată că vine sunamita. Ceva nu este în ordine cu ea pentru că plânge, iar Dumnezeu mi-a ascuns aceasta și nu știu ce are.” Vedeți? El nu trebuia să-i spună totul.

Când a ajuns în dreptul lui Elisei, el a întrebat-o: „Totul este bine? Soțul tău este bine? Totul este în ordine cu copilul tău?” Acesta este momentul care-mi place cel mai mult, fiindcă ea a răspuns: „Totul este bine.”

Iată! Femeia știa că acela era prorocul lui Dumnezeu și știa că dacă va ajunge la el, va afla de ce i-a murit copilul. Așadar, totul este în ordine. Ea știa că Dumnezeu era în profetul Său. Așa este. Apoi, a căzut la picioarele lui și i-a spus durerea ei. Când a auzit, Elisei i-a zis lui Ghehazi:

„Încinge-ți mijlocul, ia toiagul meu în mână și pleacă. Dacă vei întâlni pe cineva, să nu-l întrebi de sănătate și, dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi. Să pui toiagul meu pe fața copilului.” (2Împărați 4.29).

Cred că acesta este locul din care s-au inspirat oamenii încât au ajuns să ia bucăți din haina lui Pavel. Elisei știa că tot ce atingea el este binecuvântat, dar credința sunamitei nu era în lucrurile profetului, ci în profet. Astfel, i-a zis: *„Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.”* (v. 30).

Aceasta l-a determinat pe Elisei să-și încingă mijlocul și să plece cu femeia. Ghehazi a mers înaintea lui și a pus toiagul pe fața copilului, dar nu s-a întâmplat nimic, așa că s-a întors și i-a zis lui Elisei: „Copilul nu s-a trezit, este mort.”

Când a ajuns Elisei în locul unde zăcea copilul, acolo era mult plânset și jale. Priviți-l! El a mers în camera unde era copilul și s-a plimbat înapoi și înapoi. Îmi place aceasta. „Doamne, ce vei face Tu?”, și umbla înapoi și înapoi prin cameră. Cei de afară plângeau în hohote și se jeleau, dar el continua să se plimbe prin cameră.

Apoi, *„s-a suit și s-a culcat pe copil.”* El era un Bărbat, iar Biblia spune: *„...în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.”* (Evrei 4.15). Un bărbat, nu un Înger, un bărbat, un profet care și-a pus trupul peste trupul copilului mort.

„S-a suit și s-a culcat pe copil; și-a pus gura pe gura lui, ochii lui pe ochii lui, mâinile lui pe mâinile lui și s-a întins peste el. Și trupul copilului s-a încălzit.” (2Împărați 4.34).

Eu cred că Elisei era un om micuț și slab și el s-a așezat peste copil, iar când s-a ridicat, a văzut că se încălzise puțin. S-a plimbat din nou înapoi și încolo... Aleluia! Dumnezeu era în profetul Său!

Așadar, *„Elisei a mers înapoi și încolo prin casă, apoi s-a suit iarăși și s-a întins peste copil. Și copilul a strănutat de șapte ori și a deschis ochii.”* (v. 35).

Apoi, *„Elisei a chemat pe Ghehazi și a zis: „Cheamă pe sunamita.”* Vedeți? Copilul a înviat. Mi-ar fi plăcut să avem timp să ne oprim puțin la cele șapte strănuturi, dar trebuie să ne grăbim.

Priviți, prieteni! Fără îndoială, Marta a citit această poveste și a știut că dacă sunamita aceea știa că Dumnezeu era în profetul Său, cu siguranță Dumnezeu era și în Fiul Său. Sunamita recunoscuse darul lui Dumnezeu într-un profet și s-a apropiat de el cu respect.

La rândul ei, Marta a recunoscut darul lui Dumnezeu în Fiul, așa că a alergat înaintea Lui și a căzut la picioarele Sale.

Fiți atenți o clipă! Marta a căzut la picioarele Lui și l-a zis: *„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!*

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.21-22). Bărbatul acela era mort de patru zile, viermii mișunau peste tot în trupul lui, putrezirea intrase deja în acțiune și nasul îi căzuse, dar cu toate acestea, ea a spus:

„Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”

Îmi imaginez că aici sunt oameni care au fost la cei mai buni medici din țară, dar probabil, acei medici au renunțat la voi și au spus: „Ești un caz fără speranță!”

„Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”

Puteți crede aceasta? Aceasta schimbă inimi. El S-a uitat la ea și i-a zis: *„Fratele tău va învia.”* (v.23). *„Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi.”*, a răspuns Marta. *„A fost un om bun și va învia la învierea generală din zilele din urmă.”* Fiți atenți la El! El nu atrăgea privirea, fiindcă Biblia spune că *„N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.”* (Isaia 53.2). Probabil era un Om de statură mică și slab, dar Și-a îndreptat trupul și a spus:

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11.25-26).

Vedeți cum vine fiecare rotiță la locul ei? O femeie care dorea ceva de la Dumnezeu, stătea înaintea Lui, unsă în întregime și zicea: *„Da, cred că Tu ești Mesia. Cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Domnul secerișului. Cred că orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu Îți va da. Dumnezeu a făgăduit aceasta, El a făgăduit că va face aceasta în Mesia de aceea, Doamne, cred că Dumnezeu Îți va da orice vei cere.”*

Priviți! *„Fratele tău va învia!”*

„În zilele din urmă”, a răspuns ea.

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

„Da, Doamne”, I-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.” (v. 23-27).

Ce credeți voi despre aceasta, în această după-amiază? Credeți că acesta este Duhul Sfânt? Aveți aceeași atitudine în fața Lui și veți vedea ce se va întâmpla. Dacă recunoașteți că acesta este Duhul Sfânt, Dumnezeu vă va da ceea ce cereți, indiferent ce nevoie aveți. Problema este că voi nu știți cum să credeți. Desfaceți orice încătușare și spuneți: „Acesta este adevărul!” Da, domnilor.

Ea a spus: „...orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”, iar El i-a zis: „Fratele tău va învia.”

„Da, Doamne, la înviere”, a răspuns ea.

Acum fiți atenți! El a întrebat: „Unde l-ați pus?” Iată că El mergea la Lazăr.

Cu câțiva ani în urmă, cineva mi-a zis: „Frate Branham, vrei să spui că tu crezi că Omul acela era divin?”

„Da, sigur că cred aceasta”, am răspuns eu.

„Eu îți pot dovedi că El era doar un om.”

„El a fost mai mult decât un om!”

„Oh”, a zis ea, „El a fost un profet!”

Aceasta i-au făcut să creadă învățăturile superficiale de astăzi pe oameni.

„Soră,” i-am zis, „El a fost Dumnezeu sau a fost cel mai mare înșelător, un mincinos!”

„Dar El nu a fost divin, frate Branham. Este imposibil să fi fost! Îți pot dovedi cu Biblia că nu a fost divin”, a insistat ea.

„Dacă îmi poți dovedi aceasta cu Biblia, voi accepta ceea ce spui.”

„În ordine”, a spus ea, apoi a continuat: „În Ioan 11, scrie că atunci când a mers la mormântul lui Lazăr, Isus a plâns. Faptul că a plâns ca un muritor dovedește că El era un Om.”

„Cu siguranță că a plâns, dar El era Dumnezeul-om. Când a mers la mormântul lui Lazăr, El a plâns ca un om, dar când a strigat: „Lazăre, ieși afară!”, iar omul acela care era mort de patru zile și intrat în putrefacție, a ieșit afară viu, era mai mult decât un om, era Dumnezeu. Vedeți? Omul acela era mort de patru zile și sufletul lui călătorise pe undeva, iar când au dat piatra la o parte mirosul dinăuntru s-a răspândit în jur, dar la porunca Lui, s-a ridicat în picioare viu. Acela era Dumnezeu care vorbea prin Fiul Său; era Dumnezeul-om.

Cu siguranță, El era un Om când a stat în noaptea aceea sus pe munte, postind și rugându-Se, iar în dimineața următoare, a venit jos și a căutat ceva de mâncare, însă nu a găsit nimic pentru că smochinii nu aveau încă roade. Atunci, El era un om flămând. Dar când a luat cele cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele cinci mii de oameni, era mai mult decât un Bărbat, era Dumnezeu în Fiul Său. Așa este.

El a fost un om în seara când S-a întins în barcă să doarmă. Predicase toată ziua și făcuse vindecări, iar acum era obosit. Presupun că zece mii de diavoli ai mării au jurat că-L vor îneca în noaptea aceea. Micuța corabie era ca un dop purtat de valurile mării, iar diavolul a zis: „Acum L-am prins!” Valurile au clătinat corabia în toate părțile și au purtat-o înapoi și încolo, dar El era atât de obosit încât nu a simțit nimic. Dar când a fost trezit de apostoli, fiindcă dormea ca un Om, și și-a pus piciorul pe marginea bărcii zicând: „Taci! Stai liniștită!”, iar valurile și vânturile L-au ascultat și s-au oprit, era mai mult decât un Om... Aleluia! Credeți aceasta? Da, domnilor.

El era un Om când era atârnat pe crucea de pe Calvar și cerea îndurare zicând: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” Fiecare mușchi al trupului Său tremura, Sângele vieții se scurgea din El și Se stingea ca un Om. El a murit ca un Om și a fost îngropat, dar când a înviat în dimineața de Paști, El a fost mai mult decât un Om; El a dovedit că era Dumnezeu. Aleluia!

O femeie care s-a atins de poala hainei Sale a fost vindecată pe loc. Credeți aceasta? Eu cred că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Credeți aceasta?

Eu cred că semnele și minunile pe care le-a făcut când a fost pe pământ, le face și acum, zi și noapte. Credeți aceasta?

Eu cred că orice veți cere acum de la Dumnezeu, El vă va da. Credeți aceasta? Aleluia! Voi credeți că sunt nebun. Este în ordine. Lăsați-mă în pace fiindcă sunt fericit așa.

Duhul Sfânt este aici. Credeți aceasta? Eu cred că fiecare om bolnav poate fi vindecat chiar acum. Credeți aceasta? Eu cred că fiecare păcătos poate fi salvat. Credeți aceasta? Isus Hristos este aici. Dacă credeți aceasta, ridicați-vă în picioare, ca să-L slăvim și să-I aducem laude chiar acum.

Atotputernicule Dumnezeu, Doamne Isuse, vino și trimite puterea Duhului Tău cel Sfânt.

Binecuvântează acest popor în Numele lui Isus Hristos. Amin.

- Amin -